

lighed at bestemme Retsforholdet imellem Mand og Hustru; det er ikke Meningen med Lovforslaget at bestemme, hvilken Ret den ene af disse har imod den anden til at forlange Underhold, affet fra de Tilfælde, hvor saadan Trang er tilstede, at der bliver Spørgsmaal om at ty til Fattigvæsenets Hjælp. Paragrafen skal kun angaa Spørgsmaalet om Forholdet til Fattigvæsenet, og derfor have vi ment at burde indstykke Ordene: „i Trangstilfælde“, et Udtryk, som vistnok i Lovsproget kan bruges til at betegne alle saadanne Tilfælde, hvor Fattigvæsenet maa tage sig af den Paagjældende. Det, der skal siges i Lovforslaget, er altsaa kun, hvilken Pligt den ene Ægtefælle i Trangstilfælde har overfor den anden, men ikke videre. Den Regel, som Paragrafen giver herfor, er desuden heller ikke ganske korrekt; naar der staar: „Saalænge Ægtefællens ikke er endelig ophævet, er Manden pligtig til at forsyne sin Hustru, selv om de ikke leve sammen og uden Hensyn til, om der bestaar Formuefællesskab imellem dem“, saa er denne Sætning vistnok ikke ganske rigtig. Thi naar man spørger om det familieretlige Forhold imellem dem, og man offer fra Spørgsmaalet om Forholdet til Fattigvæsenet, saa kan der vistnok ikke være nogen Tvivl om, at Manden ikke er forpligtet til at yde Hustruen Underholdningshjælp, naar hun f. Ex. er løben fra ham uden Grund; men jeg ikke ser rettere end, at, hvis denne Paragraf blev vedtagen uforandret, maatte man fremtidig statuere det Modfatte. Det er imidlertid ikke denne Betragtning, som har nærmest ledet os, men det, som har ledet os, er derimod den Betragtning, at Paragrafen bør indskrænke sig til at udtale, hvad der skal gjælde overfor Fattigvæsenet. — Dernæst er der en anden temmelig vigtig Forandring, som vi have tilladt os at foreslaa i denne Paragraf, idet vi nemlig i Overensstemmelse med, hvad der i sin Tid blev foreslaaet af Fattigkommissionen, have foreslaaet, at Forsørgelsespligten skal være gjensidig, hvilket altsaa vil sige, at ikke blot Manden skal være forpligtet til i Trangstilfælde at forsyne Konen, men at ogsaa Konen skal være forpligtet til i lignende Tilfælde at forsyne Manden. Dette var, som de Herrer ville vide, Fattigkommissionens oprindelige Forslag. Fattigkommissionen synes at have stillet dette Forslag, fordi den mener, at det er den gjældende Ret, at Hustruen saaledes er forpligtet til at forsyne Manden; men deri turde det dog være, at Fattigkommissionen tager fejl, og forsaavidt har vistnok Lovforslaget Ret, som det jo uden Tvivl hviler paa den modfatte Forudsætning om, hvad der nu er gjældende. Imidlertid er det forekommet os, at det var det Naturligste i dette Forhold at indføre fuldkommen Gjensidighed. Det er forekommet os at være bedst stemmende med Ægtefællesskabets Væsen og navnlig bedst stemmende med den almindelige Forpligtelse til gjensidig at hjælpe hinanden, som

Ægtefæller have, at Hustruen skulde være forpligtet til at underholde Manden, naar Forholdet var et saadant, at han var i Trang, og hun havde særlige Midler eller Indtægter, hvoraf hun kunde understøtte ham. Forslaget har jo forresten ikke nogen særdeles stor praktisk Betydning; thi for det Første vil det jo vel kun være Undtagelsestilfælde, at Hustruen er i Stand til at forsyne Manden, medens Manden er trængende, og for det Andet er det jo kun forsaavidt noget Nyt i vor Regel, som det deri foreskrives, at hun skal forsyne Manden, thi hvad Børnene angaar, gjælder jo allerede nu den Regel, at hun er forpligtet til at yde Underholdningsbidrag til disse, hvis de leve sammen med og opdrages af hendes Mand. Det Nye er altsaa kun det, at der indføres en Forpligtelse for hende til at understøtte Manden alene. Dette er imidlertid et Punkt, som jeg i dette Dieblift ikke skal opholde mig videre ved, da der jo, som de Herrer ville se, er stillet Endringsforslag derom, saa at der formodentlig vil blive Leilighed til senere at komme tilbage til denne Sag. — Dernæst have vi med Hensyn til Lovforslagets § 2 tænkt os, at det andet Punktum maatte gaa ud, idet det nemlig er forekommet os at indeholde Noget, som er ganske overflødig, og som ved at staa i Lovforslaget snarere kunde fremkalde nogen Tvivl. Der staar nemlig i Lovforslaget: „Er Formuefællesskabet hævet, eller Hustruen i Øvrigt har Særformue, og Manden ikke har Bestyrelsen af denne, bortfalder dog Mandens Forsørgelsespligt, forsaavidt Hustruens Særformue er tilstrækkelig til hendes Underhold.“ Dette formene vi egentlig ikke at være nødvendigt at anføre, fordi det jo er en given Sag, at Fattigvæsenet ikke skal understøtte en Person, saa længe han kan hjælpe sig selv, og har Hustruen altsaa Særformue eller andre Indtægter, som ere tilstrækkelige til hendes Underhold, saa kan der ikke være Tale om noget Forhold imellem hende og Fattigvæsenet. Vi have altsaa ment, at denne Del af Paragrafen maatte gaa ud, netop fordi den Omstændighed, at det staar i Lovforslaget, maa fremkalde en meget betydelig Tvivl, om Lovforslaget virkelig kun har Forholdet til Fattigvæsenet for Øie, eller om det vil give videregaaende Regler. Da vi nu tro, at Lovforslaget kun bør have Forholdet til Fattigvæsenet for Øie, maa vi saaledes absolut holde paa, at denne Bestemmelse gaar ud. — Endelig have vi ment, at det kunde være rigtigt udtrykkelig at tilføje en Bestemmelse om, at de mellem Ægtefæller i Anledning af deres Separation vedtagne Bilkær med Hensyn til deres Formuesforhold ikke lige overfor det Offentlige skulle medføre nogen Indskrænkning i den dem gjensidig paahvilende Forsørgelsespligt. Dette er en Sætning, hvis Rigtighed neppe vil blive dragen i Tvivl af Noget, men som det dog er forekommet os hensigtsmæssigt at indsatte i Loven, og ved at fore-